

[Løje.]

maaske ogsaa Dele af Fyn, har en yderst ringe Høst, og i saadanne Tilfælde vil det være nødvendigt, at der er en Tilbageholdelsesret, hvad man for øvrigt ogsaa havde i forrige Krigsperiode, en Ret, som kan anvendes i Tilfælde, hvor det er umuligt for de paagældende at opfylde Leveringspligten uden at blotte sig ganske urimeligt.

At anvende Tilbageholdelsesretten er en kedelig Foranstaltning, idet det, der kan tilbageholdes, er forholdsvis beskedne Kvantiteter, nemlig 13 hkg pr. Hest, som er nødvendig til Ejendommens Drift, 4 hkg pr. voksent Kreatur over 2 Aar plus Saa-sæd. Det er jo yderst knappe Rationer, der her vil blive Tale om. Dertil kommer, at hvis man anvender Tilbageholdelsesretten, vil det medføre den ubehagelige Ting, at man bliver Genstand for en gennemgribende Kontrol med Tærskning og Opbevaring m. v. Det er noget, man maa finde sig i, men det er jo ikke behageligt at skulle være Genstand for et saadant Tilsyn.

Priserne er fastsat til 29 Kr. for Rug, 28 Kr. for Hvede og 25 Kr. for Byg og Havre pr. hkg under Forudsætning af, at Rugen vejer i hollandsk Vægt 118 Pund, Hvede 128 Pund, Byg 112 Pund og Havre 85. Det er muligt, at man maa have en saadan Maalestok for Kvaliteten af den Sæd, der afleveres, men jeg frygter for, at disse Tal er for høje. Der vil være store Dele af Landet, som ikke vil kunne aflevere Korn af en saadan Kvalitet, at det har denne Vægt, og Erfaringen fra det svundne Aar taler for, at Købmændene i mange Tilfælde og undertiden uden paaviselig Grund har brugt den hollandske Vægt til at trykke Priserne paa den leverede Sæd. Jeg frygter for, at det i unødigt Omfang vil blive Tilfældet ogsaa i det Høstaar, vi gaar ind i, og det skulde nødigt ske. Saa vidt jeg ved, havde man i den forrige Krigsperiode, i Kornordningen 1917—18, ikke hollandsk Vægt at tage Hensyn til. Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om det ikke er rigtigt, og om det ikke var muligt, at vi enten kunde sætte Vægtgrænsen noget ned eller helt fjerne Kravet om hollandsk Vægt, idet man maa gaa ud fra, at hvis der ellers leveres sunde Varer, maa det være tilstrækkeligt.

Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at jeg

finder Priserne rimelige, ikke overvældende høje i Forhold til det øvrige Prisniveau, men saadan, at jeg ikke finder Anledning til at gøre særlige Indvendinger. Jeg kunde have ønsket, at man under disse Forhold, hvor Hvedeavlens katastrofalt ringe, ogsaa paa Landets meget gode Jorder, havde fastsat samme Pris for Rug og Hvede, men naar man ikke har fundet Anledning dertil, maa vi jo affinde os med det. Jeg tror, det havde været rimeligt, og jeg tror, der er en betydelig Fare for, at hvis man ikke holder Hvedepriserne betydeligt over Foderkornspriserne — hvad de altsaa er, det erkender jeg —, vil man gaa over fra den temmelig usikre Hvededyrkning til Foderkornsdyrkning, og saadan skulde det jo ikke gerne gaa.

Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Landbrugsminister, om ikke det er Tanken, at der skal gives et Tillæg for Opbevaring. Jeg har den Opfattelse, at man vil sætte Pris paa at faa saa megen Sæd frem paa et saa tidligt Tidspunkt som muligt, men da man vel næppe straks kan modtage al den Sæd, der skal afleveres, vil det være en rimelig Foranstaltning, om de Landmænd, som maa opbevare deres Sæd efter Aftærskningen og altsaa tage Svind og Risiko, fik et lille Tillæg, saaledes som Tilfældet har været under den Ordning, vi har haft indtil nu.

Der har fra forskellige Driftsgrene inden for Landbruget været fremsat Ønsker om Dispensation. Det gælder Sukkerroeeegnene, som tidligere har haft en vis Dispensation, det gælder de Brug, hvor man avler meget Frø og derfor har en forholdsvis ringe Kornavl, det gælder de Brug, hvor der dyrkes Hør, det gælder endvidere, hvor man dyrker Kartoffler og Lucerne til Fabrikkerne, og hvor man har Mose, Hede, Skov, Marsk o. lign. Jeg maa erkende, at det er lidt voldsomt, som disse Ønsker om en Særstilling er strømmet ind, og selv om jeg paa Sagens første Stadium mente, at der vilde være en vis Rimelighed i, at man tog Hensyn til noget af dette, saa forstaar jeg, at Ministeren og for øvrigt ogsaa andre, der har forhandlet om det Spørgsmaal, har haft Betænkelighed ved at give Dispensation i det hele taget, naar Kravene var saa omfattende, som Tilfældet var. Jeg formoder, at det er Grunden til, at man ikke har turdet imødekomme disse